

мѣждѣ. Ще ти изѣснѣ туй единъ день, сега не можешь ма разбра, много малѣкъ си. Слушай за сега какво ти приказватъ тѣ, слънцето и мѣсеца, прѣзъ устата ми.

„Слънцето дума съ грѣмливъ гласъ. Азъ съмь царя на деня; изгрѣвамъ на Истокъ, и зарата върви предъ мене за да извѣсти на земята моето прстигане. Спускамъ на прозареца ти една злата заря, и ти казвамъ ставай, мързелко, ставай; азъ не грѣѣ за да спишь и да лѣхтунишь заровенъ въ дрехытѣ: изгрѣхъ вѣче и ты трѣба да станешь, та да работишь. Азъ съмь голѣмецъ пѣтникъ. Вървѣ като житъ, като исполинъ, презъ сичката небесна ширина. Никога не са спирамъ и не са уморявамъ никога.

Имамъ на главата си корона отъ лѣскавы зари, които разпрѣсквамъ по цѣль свѣтъ, и дѣто тѣ ударятъ, тамъ лѣщи хубость и блѣсъкъ. Свѣтлина и топлина азъ давамъ. Ако не съмь азъ, не може узрѣ ни класъ на нива, ни плодъ на дърво. Нищо не може расти по земята, ако престане царуването ми, и клетытѣ хора измирватъ отъ гладъ и мѣкы въ дълбокы марчины.

„Азъ обикалямъ на високо въ небеса, по-високо отъ планинытѣ и облацытѣ. Стига малко да са поснишь къмъ земята и огнѣветѣ